

Fa alatt, felnézve

*Harminc éves ífju órjás e nyárfa,
s alatta ültetője, törpe vén vagyok.
A lombja közt egy raj fényes madárka —
az elfelejtett nevű csillagok.*

1977

Bodor György koszorújára

*Hét évtizeden át lelkében hordva megőrzött,
Erdély Földje! — Fogadd visszarepült porait!*

1976

JÁNOSY ISTVÁN

Tűnődő Berzsenyi Sopronban, 1820-ban

*Jól van, hiszem már: nem vagyok én Horác,
csak egy bohógyi, parlagi birtokos.*

*A Verdiktet kimondta Álmosd:
„Vissza, komondor, a vackaidra!*

*Futtass borágot fára, arass búzát,
hizlald a tulkot, hogyha eladhatod!*

*Hanem a Múzsát hadd el, úgyse
harmatoz az sivatag homokra!”*

*Értettem. Úgy lön. Zúgba a lantomat
dobtam, habár szét-robban az agyvelőm,
s a vakszememben ujjnyi ér ráng,
s hárpya-hang sikítóz fülembé.*

*S e város itt még elbűvöl és gyötör:
miért olyan szép? Csipkeszerű, finom
góth boltozat alatt borongok,
s angyalok arca mosolyg titokként!*

Midőn zefírrrel érkezik a Tavasz,
az ablakokból halk zene hangicsál:
családi quartet — Haydn, Mozart.
Mind csak idézi: „Ki vagy taszítva!”

De ládd e népet, hogy veritékezik,
kenyéradónkat. Ösztöne szép, nemes.
Délceg Kinizs, ha táncra perdül,
ám faragatlan egész mivolta.

Erkölcse durva, izlete bocskoros.
Mért ne gyalulnánk Pygmalion gyanánt
széppé művészetünkkel, amely
ős idomokban az Álmot és Jót

tenné örökké. Változik a divat:
más-más bolondot hajszol igaz gyanánt,
ám egy a szent Igaz, Nemes, Jó,
melyet alakzatiban mutat föl

az ős Természet — ezt imitáld, művész!
Arányait lesd, a madarak dalát
füleld, az esső ritmusát és
a zivatar tüze kék nyugalmát!

A ládikát...

A ládikát, mely védi a hamvait
rejtő kis úrnát, önmagam ácsolám
végső fiúi hódolatként.
Mily sanyarú a fenyő, a tölgyfa.

Télben tavaszhő (melyre megállt szíve)
tombol tovább is: orgonariügy feszül;
rózsán a sarj lángként piroslik,
és csatináz a rigó, a cinke.

Csak ő mered bús deszkafödél alatt.
Kulcsolt kezén ág-vézna a torpadás.
Nem látja: felhők mint tolulnak
vérhabos égen arany varázsban.

Almomba láttam: fekszik üveg-merev
halott-fehéren. Hirtelen ernyedez:
feje hanyatt hullong. S kilágyul
karja-göcsörtje. Vaj éledez tán?

Érintve: langyos. Érzem a pulzusát.
Nagynéha egyet üt... Szaporázza már.
Szemét kinyitja. Jaj, megéledt?
Élet-e, vagy tünemény? Nem értem!

Bolyong a Térben, s onnan üzen talán?
Ki tudja? Úgy kell tennem, akarnom itt,
minthogyha már csak bennem élne,
s tőlem üzenne szeretteinknek!

Ki érte?

SZALAY FERENC: ÜREGASSZONY